

DOBRIŠA CESARIĆ

## Szlavónia

*Kitárul meghitt szívemnek  
újra a régi Szlavónia.*

*Tücsök cirpel a kalászkok közt:  
az aratás immár közel,  
s gabonánkba a barna hörcsög  
hívatlan vendégnek jön el.*

*Asszony ballag a gyalogúton,  
réten át, messzi gémeskúthoz,  
s dalol magában, áthevülve;  
éneke, mint e föld, mely szülte:  
szélesen áradó s elnyújtott.*

## Félálom

*Olykor, ha szemhéjam lehunyom: folyó  
tündöklük mögötte – halkán susogó,  
s ismerős csónak ring a vén fűz alatt –  
Dráva-menti nyarak aranykora, ó!*

*Mellettem Lola ül, a sárga szuka,  
s Lord is itt hasal – simogatom suta,  
félszeg gyerekként őket. A pillanat  
verőfénye kertünk burjánzó, buja*

*zöldjére ragyog, emlékezni kútra,  
hintára, körtére és mogyoróra.  
S hogy felcsillámlik mind szívemben újra:  
ezüst szemcsék, homokban széjjelszórva.*